

Sygn. akt VIII U 1225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 roku w Lublinie

sprawy opiekuna prawnego K. K. (1) działającej w imieniu i na rzecz ubezwłasnowolnionego całkowicie M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek odwołania opiekuna prawnego działającego w imieniu i na rzecz ubezwłasnowolnionego całkowicie M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 lutego 2013 roku znak (...)

1. **oddala odwołanie;**

2. **nakazuje pobrać z sum budżetowych Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) na rzecz adwokat E. M. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

Sygn. akt VIII U 1225/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. C. prawa do renty rodzinnej. W uzasadnieniu wskazał, że wprawdzie Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 5 lutego 2013 roku, ustalił, że wnioskodawca jest trwale całkowicie niezdolny do pracy i do samodzielnej egzystencji, ale niezdolność ta powstała w dniu 10 grudnia 1980 roku czyli po ukończeniu nauki w szkole, którą ukończył w dniu 20 czerwca 1969 roku (k. 14 t. II a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. C., wnosząc o przyznanie prawa do renty rodzinnej (k. 2 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego odrzucenie, wskazując, iż wnioskodawca odwołał się od decyzji opartej na orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS (k. 3 a.s.).

Decyzją z dnia 22 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. C. prawa do renty rodzinnej. W uzasadnieniu wskazał, że wprawdzie Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 marca 2013 roku ustaliła, że wnioskodawca jest trwale całkowicie niezdolny do i niezdolny do samodzielnej egzystencji, ale niezdolność ta powstała w dniu 10 grudnia 1980 roku czyli po ukończeniu nauki w szkole, którą ukończył w dniu 20 czerwca 1969 roku (k. 9 t. II a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. C., wnosząc o przyznanie prawa do renty rodzinnej (k. 29 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu decyzji (k. 30 a.s.).

Postanowieniem z 12 czerwca 2013 roku Sąd połączył powyższe odwołania do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 41 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca urodził się w dniu (...), a w dniu (...) roku zmarł jego ojciec W. C. (bezsporne).

W dniu 21 grudnia 2012 roku skarżący złożył wniosek o rentę rodzinną (k.1-3 t.II akt ZUS).

Lekarz Orzecznik w dniu 5 lutego 2013 roku uznał, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i do samodzielnej egzystencji i wskazał, że całkowita niezdolność do pracy istniała w dniu 10 grudnia 1980 roku, a do samodzielnej egzystencji w dniu 1 grudnia 2012 roku. Stwierdził, że wnioskodawca cierpi na schizofrenię paranoidalną (orzeczenie i rozpoznanie dokumentacja orzeczniczo-lekarska).

Sprzeciw od powyższego orzeczenia złożył M. C. (k. 11 t. II akt ZUS).

Komisja Lekarska w dniu 19 marca 2013 rok dodatkowo rozpoznała u wnioskodawcy: (...) i podzieliła wnioski Lekarza Orzecznika, co do niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji wnioskodawczyni (orzeczenie i rozpoznanie dokumentacja orzeczniczo-lekarska).

Powołując się na powyżej wskazane orzeczenia, decyzjami z 22 lutego 2013 roku i 22 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. C. prawa do renty rodzinnej (k. 9 i 14 t. II ZUS).

Sąd ustalił w niniejszym postępowaniu ustalił, że wnioskodawca był uczniem Szkoły Podstawowej nr (...) w L.. Nie sprawiał w okresie nauki w tej placówce problemów wychowawczych, uczył się przeciętnie (zeznania świadków: M. S. k.246 a.s., R. S. k. 257v-258 a.s.).

Po jej ukończeniu uczęszczał do zasadniczej szkoły zawodowej, którą ukończył w dniu 20 czerwca 1969 roku (bezsporne).

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 1974 roku Sądu Wojewódzkiego w Lublinie M. C. w sprawie IV K 55/74 został skazany na karę łączną 8 pozbawienia wolności (k. 248-249 akt sprawy IV 55/74). W trakcie postępowania poprzedzającego powyższy wyrok po przebadaniu wnioskodawcy w dniu 20 lutego 1974 roku dwóch biegłych psychiatrów: dr R. M. (1) i dr J. G. (1) oraz biegła psycholog mgr A. B., wydało opinię z której wynika, że M. C. nie wykazywał w tamtym okresie objawów (...) a w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność do rozpoznania i kierowania swoim postępowaniem (k. 128 akt sprawy IV K 55/74).

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Lubartowie od dnia 10 grudnia 1980 roku przebywał na obserwacji(...) W opinii z dnia 11 marca 1981 roku stwierdzono, że od 10 lat choruje na (...) Wśród lekarzy wydających powyższą opinię byli psychiatry dr Z. R. i dr Z. B. oraz psycholog mgr E. K.. Ze szpitala(...) został zwolniony w dniu 3 lutego 1986 roku (opinia akta sprawy K.468/80).

W opinii sądowo psychiatrycznej z dnia 8 marca 2003 roku sporządzonej przez biegłego psychiatrę M. M. (1) do sprawy Sądu Okręgowego w Lublinie I Ns 258/02 wynika, że do rozwoju (...) doszło najpóźniej w 1980 roku, kiedy opiniowany znalazł się po raz pierwszy w(...). Biegły stwierdził, że M. C. jest niezdolny do kierowania swoim postępowaniem (k. 129-132 a.s.).

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2013 roku dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy – specjalistów: kardiologa, neurologa, psychiatry i psychologa na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny

do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, kiedy ta niezdolność powstała, oraz czy wnioskodawca stał się niezdolny do pracy w okresie do ukończenia 16 roku życia lub do ukończenia nauki w szkole (k. 64 a.s).

Biegli sądowi: neurolog B. A., kardiolog H. S., psycholog W. B., psychiatra M. D. w opinii wydanej w dniu 20 listopada 2013 roku stwierdzili u wnioskodawcy:(...)Wskazali, że skarżący nie jest niezdolny do pracy ze względu na schorzenia neurologiczne i kardiologiczne. W uzasadnieniu podali, że brak jest u skarżącego neurologicznych objawów ubytkowych i korzeniowych. Nie stwierdzili również cech ogniskowego uszkodzenia (...). Zauważyli również, że u ubezpieczonego kilkakrotnie stwierdzono(...)lecz nie był on hospitalizowany z powodu chorób(...) Zaznaczyli, że w celu miarodajnego ustalenia daty wystąpienia (...)oraz ustalenie jej przebiegu oraz z określeniem stopnia niezdolności do pracy konieczne jest uzupełnienie akt sprawy o pełną i czytelną dokumentację leczenia ze Szpitala (...) (...)K. w L.(opinia k. 76-77 a.s.).

W dniu 13 marca 2014 roku i 19 marca 2014 roku do akt została dołączona historia choroby M. C. ze Szpitala (...). K. (k.96-106 a.s.).

W opinii z dnia 7 maja 2014 roku biegły psychiatra M. D. rozpoznał u wnioskodawcy: (...) i uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy samodzielnej egzystencji od 10 grudnia 1980 roku tj. od dnia rozpoczęcia leczenia (...)Wskazał, że w całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji ma charakter trwały, gdyż brak możliwości wyleczenia istniejących u opiniowanego objawów toczącego się (...)Zaznaczył także, że z przeważającym prawdopodobieństwem całkowita niezdolność do pracy ze względu na stan (...)istniała również na kilkanaście miesięcy przed rozpoczęciem leczenia w dniu 10 grudnia 1980 roku, a więc więc od początku 1980 roku. Wskazał, że dokładniej daty nie można ustalić, gdyż w dokumentacji z pierwszej (...) brak ekspertyzy sądowo - psychiatrycznej, która z pewnością była wówczas wydawana, a zapewne zawierała bliższe dane dotyczące początków (...) u M. C.. Brak ponadto wystarczających danych na potwierdzenie wystąpienia u M. C. psychozy schizofrenicznej podczas nauki szkolnej tj. do 20 czerwca 1969 roku (k. 115 a.s.).

W dniu 22 września 2014 roku do akt sprawy została dołączona dodatkowa dokumentacja medyczna (k.141-142 a.s.).

W opinii z dnia 20 maja 2015 roku biegły psychiatra M. D. wskazał, że rozpoznał u wnioskodawcy: (...)Zaznaczył także, że z przeważającym prawdopodobieństwem całkowita niezdolność do pracy ze względu na stan(...) istniała od początku 1970 roku. Wskazał, że być może wnioskodawca zachorował(...) w 16 roku życia, ale nie można tego ustalić. W uzasadnieniu podał, że z analiz dokumentacji medycznej wynika, że skarżący był po raz pierwszy leczony w związku z wykonywaniem środka zabezpieczającego w Oddziale (...) Sądowej Szpitala (...) K. w L. od 10 grudnia 1980 roku do 6 marca 1986 roku z rozpoznaniem(...) Zaznaczył, że lekarz(...) który leczył go tamtym okresie wskazywał, że M. C. cierpiał na(...) co najmniej 10 lat przed pierwszą obserwacją (k.188 a.s.).

Z opinii z dnia 29 czerwca 2016 roku biegłego psychiatry M. D. wynika, że brak przekonujących i obiektywnych dowodów na powstanie u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy ze względu na stan (...) przed 16 rokiem życia oraz podczas nauki szkolnej. Uzasadnieniu wskazał, że z opinii sądowo - psychiatrycznej, wydanej przez biegłych psychiatrów: dr J. G. i dr R. M. oraz biegłego psychologa(...) B. w sprawie karnej IV K 55/74 w dniu 20 lutego 1974 roku wynika, iż nie stwierdzono u opiniowanego objawów choroby(...)zaś jego sprawność intelektualna pozostawała w zakresie tzw. dolnej normy (tj. poza obszarem (...)). Diagnozowano natomiast:(...) W związku z powyższym w ocenie biegłego dane z akt niniejszej sprawy oraz z akt Sądu Wojewódzkiego w Lublinie, sygn. IV K. 55/74, nie wskazują na występowanie u M. C. (...) - przynajmniej do 1974 roku -- tj. do czasu badania przez. biegłych psychiatrów i procesu sądowego. Brak zatem jest przekonujących i obiektywnych dowodów na powstanie u opiniowanego całkowitej niezdolności do pracy ze względu na (...) przed 16 rokiem życia oraz podczas nauki szkolnej (k. 264-265 a.s.).

W ustnej opinii uzupełniającej z dnia 16 stycznia 2017 rok biegły M. D. wskazał, że ocena(...) skarżącego należy dokonać na podstawie dokumentacji medycznej, albowiem są to najważniejsze dowody z punktu widzenia merytorycznego. Zaznaczył, że pierwsze badanie (...)zostało przeprowadzone przez dwóch biegłych psychiatrów oraz biegłego psychologa w sprawie karnej w roku 1974. Z tego okresu w aktach sprawy karnej znajduje się również wywiad środowiskowy z 18 stycznia 1974 roku, jak również przesłuchani biegłych przed sądem w dniu 21 maja

1974 roku. Kolejnym dokumentem było świadectwo lekarskie z zakładu karnego z 14 czerwca 1974 roku, które jest o tyle istotne, że wnioskodawca odbywał orzeczoną karę bezwzględnego pozbawienia wolności i stąd okres obserwacji ówczesnej jego stanu zdrowia mógł być stosunkowo długi. Biegły wskazał, że w tym dokumentach prawno-medycznych i medycznych zarówno biegli lekarze psychiatry w swojej opinii ustnej i pisemnej, jak również lekarz z zakładu karnego nie stwierdzali u opiniowanego objawów choroby psychicznej, gdyż w przypadku takiego orzeczenia zaistniałaby konieczność orzeczenia przez sąd karny niepoczytalności, natomiast jak wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów takiej niepoczytalności nie orzeczono. W odniesieniu do zeznań dr R., który jest autorytetem medycznym i wieloletnim biegłym sądowym, co do istnienia u opiniowanego choroby w okresie ok. 10 lat przed rozpoczęciem leczenia, stwierdził, iż to nie znajdowało potwierdzenia w dokumentacji medycznej. Zaznaczył, że również podobna teza dr M. M. (2), nie znalazła potwierdzenia. Zatem, pomimo, iż w poprzedniej opinii uznał, że być może istnieje niezdolność do pracy w okolicach 16 roku życia, to następnie po dołączeniu szczegółowej dokumentacji z okresu, kiedy opiniowany miał około 22 lat, zweryfikował to twierdzenie negatywnie. Podtrzymał opinię z 29 czerwca 2016 roku, co do braku przekonujących i obiektywnych dowodów na powstanie u opiniowanego całkowitej niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia oraz podczas nauki przed 25 rokiem życia (k.297v-298 a.s.).

Sąd Okręgowy podzielił sporządzone w niniejszym postępowaniu opinie biegłych stwierdzając, że zostały one wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badań skarżącego i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską (w tym aktualną dokumentacją medyczną składaną do akt sprawy, jak również dokumentacją znajdującą się aktach sprawy IV K 55/74). Opinie – zarówno główna, jak i uzupełniające - są rzetelne i wyczerpujące. Mają charakter całościowy, zawierają analizę chorób występujących u M. C. oraz określenie ich wpływu na zdolność do pracy i zdolność do samodzielnej egzystencji. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Biegli dokładnie przeanalizowali dostępną dokumentację leczenia wnioskodawcy, odebrali szczegółowy wywiad oraz poczynili na tej podstawie odpowiednie wnioski. W szczególności istotne były opinie biegłego psychiatry dr M. D., albowiem wiodącym schorzeniem wnioskodawcy jest schorzenie z jego specjalności tj. schizofrenie paranoidalna. Stwierdził, on ostatecznie, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, iż niezdolność do pracy i do samodzielnej egzystencji powstała przed 16 rokiem życia lub w trakcie nauki w szkole zawodowej tj. do 20 czerwca 1969 roku Wprowadzie w opinii z dnia 20 maja 2015 roku biegły podniósł, że być może wnioskodawca zachorował psychicznie w 16 roku życia. Jednak w kolejnych opiniach z dnia 19 czerwca 2016 roku i 16 stycznia 2017 roku wycofał, się z powyższego stwierdzenia, ponosząc, iż w czasie wydawania opinii z dnia 20 maja 2015 roku nie dysponował aktami sprawy IV K 55/74 . Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że sporządzone w toku postępowania opinie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99).

Sąd oddalił przy tym wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry M. M. (1), albowiem Sąd uzyskał informacje specjalne, niezbędne do rozstrzygnięcia zasadności odwołania. Dalsze dopuszczanie kolejnych opinii byłoby uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzone opinie byłyby sprzeczne wewnętrznie lub niewłaściwie uzasadnione. Sąd Okręgowy podziela w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 lipca 2010 roku (II CSK 119/10, LEX nr 603161) oraz postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 roku (III CSK 7/09, LEX nr 533130) zgodnie z którym Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy przeprowadzone już opinie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, niejasne, czyli nienależycie uzasadnione lub nieweryfikowalne, to jest gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania, co do trafności wniosków końcowych. Podkreślić należy, że wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego zmierzał jedynie do przewleczenia postępowania w niniejszej sprawie.

Na marginesie należy jedynie podnieść, że samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłych, gdy nie podnosi on zarzutów, które mogłyby podważyć ich miarodajność, nie powoduje konieczności powoływania kolejnych biegłych (orzeczenie Sądu Najwyższego z 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 - nie publikowane oraz z 18 lutego 1974 roku, II CR 5/74, Biuletyn Sądu Najwyższego 1974/4/64, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006 roku,

I ACa 1407/05, LEX nr 278415). Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 sierpnia 1999 roku (I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807), w którym orzekł, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii.

Sąd podzielił zeznania świadków M. S. i R. S., albowiem były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Wskazał ponadto należy, że świadkowie byli osobami obcymi dla wnioskodawcy, dlatego też nie mieli powodu, aby zeznawać nieprawdę.

Sąd podzielił zeznania świadka Z. R. (k. 171v-172 a.s.). w zakresie jakim korelowały z zebrany w sprawie materiałem dowodowym tj. w zakresie jakim wynika z nich, że od 10 grudnia 1980 roku wnioskodawca przebywał na obserwacji(...). Wskazać jednak należy, że nie mogły być podstawą do ustalenia niezdolności do pracy zeznania tego świadka, w których wskazywał, że schorzenie w postaci schizofrenia paranoidalnej wystąpiło u wnioskodawcy już w drugiej klasie szkoły, zawodowej. Twierdzenia te pozostają w sprzeczności z opiniami biegłego psychiatry M. D., a także, dowodami z dokumentów z akt sprawy IV K 55/74.

Odnosząc się do zeznań G. C. (k. 172-172v a.s.) wskazać należy, iż brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, jednak nie mogły być one podstawą do uznania, iż wnioskodawca stał się niezdolny do pracy przed 16 rokiem życia lub w okresie nauki w szkole, albowiem podstawą ustala tej okoliczności są opinie biegłych.

Sąd oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S., który był pracownikiem zakładu karnego w którym w 1974 roku przebywał wnioskodawca i zeznań byłego opiekuna prawnego wnioskodawcy J. K. na okoliczność występowania objawów uzasadniających przyznanie prawa do renty rodzinnej, gdyż dowód z zeznań świadków byłby nieprzydatny dla ustalenia obiektywnej niezdolności do pracy, albowiem okoliczności te wymagają wiedzy specjalnej, której Sąd nie może czerpać z innych źródeł niż opinie biegłych z danej dziedziny. Wskazać również należy, że powyższe wnioski dowodowe nie dotyczą okresu nauki szkolnej wnioskodawcy, dlatego też nie mogą być miarodajnym dowodem na okoliczność powstania u niego niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji w tym okresie.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów i zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz znajdujące się w aktach sprawy, złożone w postępowaniu sądowym. Ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziły one również wątpliwości Sądu, nie nosiły śladów podrobienia czy przerobienia. Zostały wystawione przez uprawnione podmioty w granicach prawem dopuszczalnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2016, poz. 887 ze zm.) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Przepis art. 68 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, iż dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

1. do ukończenia 16 lat,
2. do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
3. bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy (art. 12 ust. 1 ustawy). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art.

12 ust. 2 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Uwzględnia się również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W zakresie oceny zdolności odwołującego do pracy i do samodzielnej egzystencji Sąd oparł swe rozstrzygnięcie w głównej mierze na opiniach biegłych. W tym bowiem zakresie konieczna była wiedza specjalna w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c.

Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii głównej oraz opiniach uzupełniających z którego wynika, że wnioskodawca nie stał się całkowicie niezdolny do pracy do ukończenia 16 roku życia, ani do ukończenia nauki w szkole tj. 20 czerwca 1969 roku. Biegli wydający opinię posiadają wiedzę specjalistyczną, przeprowadzili badanie odwołującego oraz przeanalizowali jego dokumentację medyczną. Brak było zasadnych przesłanek do dyskwalifikowania końcowej konkluzji biegłych, jej zasadności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sprawozdanie z przedmiotowego badania i wywiadu od badanego świadczy o tym, że badanie i analiza dokumentacji medycznej nie była powierzchowna. Dlatego też Sąd uznał je za przekonujące, obiektywne, logiczne, spójne wewnętrznie i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd zatem podzielił treść cytowanych opinii (głównej i uzupełniające) i uczynił ją podstawą swoich ustaleń.

Kompletnym, rzeczowym i należycie uzasadnionym konkluzjom biegłych wnioskodawca nie przeciwstawił żadnych argumentów medycznych mogących podważyć ich wiarygodność. Po wysłuchaniu przez pełnomocnika wnioskodawcy ustnej opinii uzupełniającej z dnia 16 stycznia 2017 roku, nie zostały wniesione zastrzeżenia wobec tej opinii.

W tym stanie rzeczy z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd stanął na stanowisku, że odwołujący nie wykazał w postępowaniu przed Sądem, iż stał całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji przed 16 rokiem życia lub w okresie nauki w szkole. Wobec tego nie przysługuje mu prawo do renty rodzinnej.

Stawka wynagrodzenia pełnomocnika ubezpieczonego za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu została określona na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 poz. 461). Stawka ta została powiększona o należny podatek VAT.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.